

δυνάμεις μου. Ἄλλ' ἂν εἴμπορῶ ἀκόμη νὰ κάμω τι, θ' ἄρκεσθῶ εἰς ἀσμάτιόν τι καὶ ἐχρειαζόμεν βεβαίως τότε ὥρατον ποίημα.

Ἐσίγησε καὶ διέμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἀκίνητος, θεωρῶν τὸν οὐρανόν.

— Παραδείγματος χάριν, εἶπε τέλος, καὶ τι αὐτοῦ τοῦ εἵδους: «ὦ σεῖς, ἀστέρες! ὦ σεῖς, ἀγροὶ ἀστέρες!»

Ὁ Λαβρέτσκις ἐστράφη ἐλαφρῶς πρὸς τούτον καὶ ἤρξατο νὰ τὸν παρατηρῇ.

— «ὦ σεῖς, ἀστέρες! ἀγροὶ ἀστέρες! ἐπανελάθεν ὁ Λέμ, διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου θεωρεῖτε τοὺς ἀθώους καὶ τοὺς ἐνόχους... ἀλλὰ μόνον οἱ ἀγρὴν τὴν καρδίαν ἔχοντες, ἢ καὶ τι αὐτοῦ τοῦ εἵδους «οὗς ἐν-ρουοῦσι» δηλαδὴ ὅχι, «οὗς ἀγαπῶσι.» Δὲν εἶμαι ἄλλως τε ποιητής. Ἄλλ' ἐπεθύμουν καὶ τι ὅμοιον τούτου, ὑψηλὸν τι πρᾶγμα.

Ὁ Λέμ ἔρριψε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τοῦ ἰνίου του, ἐν τῷ σκότει δὲ τῆς νυκτὸς τὸ πρόσωπόν του ἐφάνετο ὡχρότερον καὶ νεανικώτερον.

— Καὶ σεῖς ἐπίσης, ἐξηκολούθησε καταβιβάζων βαθμυδὸν τὴν φωνήν, γνωρίζετε τίς ἀγαπᾷ, τίς εἰξεύρει τ' ἀγαπᾷ, διότι εἴθε ἀγροὶ. Σεῖς μόνον δύνασθε νὰ παρηγορήσητε. — Ὅχι, οὔτε ἔτσι πάλιν, δὲν εἶμαι ποιητής, ἐψιθύρισε, ἀλλὰ καὶ τι αὐτοῦ τοῦ εἵδους...

— Λυποῦμαι διότι καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ποιητής, εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις.

— Μάτχιον ὄνειροπόλημα! ἀπεκρίθη ὁ Λέμ.

Καὶ ἐδυθίσθη εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀμαξίου. Ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς, ὥσπερ ἤθελε νὰ κοιμηθῇ. Στιγμαί τινες διέρρευσαν. Ὁ Λαβρέτσκις ἔτεινε τὸ οὖς ἵνα ἀκούσῃ.

— «ὦ! ἀστέρες! ἀγροὶ ἀστέρες!» ἔρω, ἐψιθύριζε ὁ γέρων.

— Ἐρως, ἐπανελάβε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λαβρέτσκις.

Κατέστη εἴτα ῥεμβὸς καὶ ἡσθάνετο βεβηρημένην τὴν καρδίαν του...

— Συνέθεσε πολὺ καλὴν μουσικὴν ἐπὶ τοῦ ποιήματος τοῦ Σχίλλερ, Φρειδερίκος, Χριστόφορε Θεοδωρόβιτς, εἶπεν αἰφνιδίως ὑψηλῶνως. Ἄλλ' ὅποια εἶναι ἡ σκέψις σου; Ὁ Φρειδερίκος αὐτός, ἀφ' οὗ ὁ κόμης τὸν ἔφερεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ἐγένετο εὐθὺς ἐραστής τῆς τελευταίας ταύτης;

— Σεῖς σκέπτεσθε αὐτὸ ἔτσι, ἀπεκρίθη ὁ Λέμ, διότι, πιθανῶς, ἡ πείρα...

Ἔστη αἰφνιδίως καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον δι' ἐστενωχωρημένου ὕφους. Ὁ Λαβρέτσκις ἤρξατο νὰ γελά βεβιασμένως, ἀλλ' ἀπέστρεψεν ὡσάυτως τὸ πρόσωπον καὶ ἐθεώρησε καθ' ὁδόν.

Οἱ ἀστέρες ἤρχιζον ἤδη νὰ ὠχρίωσι, καὶ ὁ οὐρανὸς ἐλεύκαιεν ὅταν τὸ ἀμαξίον ἔστη πρὸ τοῦ ἀναβάνου τοῦ οἰκίσκου τῆς Βασιλεβσκόνης. Ὁ Λαβρέτσκις ὠδήγησε τὸν φιλοξενούμενον αὐτοῦ μέχρι τοῦ ὀριζήντος αὐτῷ δωματίου, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἐκάθησε πρὸ τοῦ παραθύρου. Ἐν τῷ κήπῳ ἡ ἀηδὼν ἀπηύθυνε τὸ ἔσχατον αὐτῆς ᾄσμα πρὸς τὴν αὐγὴν. Ὁ Λαβρέτσκις ἀνεμνήσθη ὅτι ἐν τῷ κήπῳ τῶν Καλιτίν ἡ ἀηδὼν ἔψαλλεν ὡσάυτως,

ἀνεμνήσθη τῆς βραδείας τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἐλίζης κινήσεως ὅτε διηυθύνθησαν πρὸς τὸ σκοτεινὸν παράθυρον δι' οὗ τὰ ᾄσματα εἰσῆρχοντο εἰς τὸ δωματίον. Ἡ σκέψις τοῦ ἔστη εἰς αὐτὴν καὶ ἡ καρδία του ἡσύχασεν ὀλίγον.

— Ἀγρὴ νεῖρις! ἐψιθύρισε... Ἀγροὶ ἀστέρες! προσέθηκε μειδιῶν.

Εἴτα μετέβη νὰ κατακλιθῇ γαλήνως. Ἀλλὰ καὶ ὁ Λέμ ἔμεινεν ἐπίσης ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῆς κλίνης του καθήμενος καὶ ἔχων ἐπὶ τῶν γονάτων του μουσικὸν χάρτην. Ἐφάνετο ὅτι ἀγνωστος καὶ γλυκεῖα μελωδία ἔμελλε ν' ἀναβλύσῃ τοῦ ἐγκεφάλου του. Πυρέσων καὶ τεταραγμένος ἡσθάνετο ἤδη τὴν μεθυστικὴν ἡδύτητα τοῦ τοκετοῦ... Ἀλλὰ, φεῦ! ἐπὶ ματαίῳ ἀνέμεινεν.

— Οὔτε ποιητής, οὔτε μουσικός! ἐψιθύρισε.

Καὶ ἡ κεκοπιακυῖα κεφαλὴ του ἔπεσε βαρέως ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

ΚΓ'

Τὴν πρωτὴν τῆς ἐπιούσης ὁ Λαβρέτσκις καὶ ὁ φιλοξενούμενος αὐτοῦ ἔπινον τὸ τέϊον ἐν τῷ κήπῳ, κάτωθεν γηραιῶς φιλύρας.

— Διδάσκαλε, εἶπε μεταξύ πολλῶν ὁ Λαβρέτσκις, μετ' ὀλίγον θὰ συνθέσῃς ἐπίσημον ᾠδὴν;

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ποίου πράγματος;

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ γάμου τοῦ κ.

Πάνχιν καὶ τῆς δεσποινίδος Ἐλίζης. Παρετήρησε πόσον χθὲς τὴν ἐπεριποιεῖτο; Φαίνεται ὅτι ἡ ὑπόθεσις πηγαίνει καλὰ.

— Δὲν θὰ γείνη, ἀνέκραξεν ὁ Λέμ.

— Καὶ διατί;

— Διότι εἰν' ἀδύνατον. Ἀλλως τε, προσέθηκε μετ' ὀλίγον, εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ, πρὸ πάντων ἐδῶ εἰς σᾶς, ἐν Ῥωσίᾳ.

— Ἀς ἀφήσωμεν, ἂν θέλῃς, τὴν Ῥωσίαν κατὰ μέρος, καὶ εἰπέ μοι τί κακὸν εὐρίσκεις εἰς τὸν γάμον τοῦτον;

— Ὅλα εἶναι κακὰ, ὅλα. Ἡ δεσποινὶς Ἐλίζα εἶναι φρόνιμος καὶ σοβαρὰ νέα, ἔχει δὲ αἰσθήματα ὑψηλὰ. Αὐτὸς δὲ... εἶναι ἐρασιτέχνης μόνον, καὶ αὐτὴ ἡ λέξις ἐνέχει τὰ πάντα.

— Ἀλλὰ τὸν ἀγαπᾷ.

Ὁ Λέμ ἠγέρθη αἰφνιδίως.

— Ὅχι, δὲν τὸν ἀγαπᾷ, εἶπε. Δὴλα δὴ ἡ καρδία τῆς εἶναι ἀγνοατὴ καὶ ἀγνοεῖ καὶ ἰδίᾳ τί σημαίνει ἡ λέξις ἔρως. Ἡ κυρία Καλιτὶν τῇ λέγει ὅτι ὁ νέος εἶναι καλός. Ἐχει δὲ ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν κυρίαν Καλιτὶν διότι ἂν καὶ ἦναι δέκα καὶ ἐνέκ ἐτῶν ἐν τούτοις εἶναι παιδίον ἀκόμη... Προσεύχεται τὴν πρωτὴν καὶ τὴν ἐσπέρην. Ὅλα αὐτὰ καλὰ εἶναι ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγαπᾷ. Μόνον τὸ ὥρατον δύναται ν' ἀγαπήσῃ, αὐτὸς δὲ δὲν εἶναι ὥρατος, δηλαδὴ ἐννοῶ ὅτι ἡ ψυχὴ του δὲν εἶναι ὥρατια.

Ὁ Λέμ ὠμίλει γοργῶς, μετὰ ζέσεως καὶ βαδίζων μικροῖς βήμασι κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τῆς τραπέζης τοῦ τείου. Οἱ ὀρθαλμοὶ του ἐξέβαλον ἀστραπάς.

— Φίλτατέ μοι διδάσκαλε, εἶπεν αἰ-

φνης ὁ Λαβρέτσκις, μοὶ φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷ τὴν ἐξαδέλφην μου.

Ὁ Λέμ ἔστη παραχρῆμα.

— Σᾶς παρακαλῶ, εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς, μὴ μ' ἐμπιζίητε τοιουτοτρόπως. Δὲν εἶμαι τρελλός. Πρὸ ἐμοῦ ὑπάρχουν τὰ σκότη τοῦ τάφου, καὶ ὅχι ῥόδιον μέλλον.

Ὁ Λαβρέτσκις ᾤκτειρε τὸν γέροντα καὶ τῷ ἐζήτησε συγγνώμην. Μετὰ τὸ τέϊον ὁ Λέμ ἔκρουσε τὴν ᾠδὴν του, μεθ' ὃ, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἤρξατο αὖθις νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς Ἐλίζης, κατὰ παρακίνησιν τοῦ Λαβρέτσκι, τείνοντος τὸ οὖς μετὰ καταδήλου ἐνδιαφέροντος.

— Πῶς σοὶ φαίνεται, Χριστόφορε Θεοδωρόβιτς; εἶπε τέλος τὰ πάντα ἐνταῦθα εἶναι τακτοποιημένα, ὁ δὲ κήπος ἀνθεῖ. Νὰ τὴν προσκαλέσω νὰ διέλθῃ ἐδῶ μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν μητέρα τῆς καὶ μετὰ τὴν γρατίαν θεῖαν μου; Αἱ; Σοὶ ἀρέσκει αὐτό;

Ὁ Λέμ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πλαγίως.

— Προσκαλέσατε, ἐψιθύρισε.

— Ἀλλὰ δὲν εἰν' ἀνάγκη νὰ προσκαλέσω καὶ τὸν Πάνχιν.

— Ὅχι, δὲν εἰν' ἀνάγκη, ἀπεκρίθη ὁ γέρων μειδιῶν παιδικὸν σχεδὸν μειδίαμα. Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Θεοδωρὸς Ἰβάνοβιτς μετέβη εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὸν οἶκον τῶν Καλιτίν.

Ἔπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὅτε δ' ἐτελείωσεν ἡ προσευχὴ τῶν ὁ Μαλκράφτ εἶπε χαμηλοφώνως τῷ Ζεβάν:

— Δὲν πρέπει ν' ἀφήσωμεν ἐπὶ πολὺ τὸν δυστυχῆ τοῦτον ἐδῶ μέσα. Περίμενέ με ἐδῶ, Ζεβάν.

— Ποῦ πηγαίνει; ἠρώτησεν ὁ ποιητής.

— Νὰ σκάψω τὸν τάφον τῆς Ζολάνδης.

— Θὰ ἔλθω νὰ σε βοηθήσω κ' ἐγώ... ἀλλὰ ποῦ θὰ τὴν θάψωμεν.

Αἰφνης ὁ Ὀλιβιέρους ὠρῶθη ὡχρὸς καὶ τρέμων.

— ὦ! σᾶς ἀκούω, φίλοι μου... σᾶς ἀκούω, εἶπε διὰ φωνῆς ἡδέας καὶ ἡρέμου.

Ὁ Μαλκράφτ καὶ ὁ Ζεβάν ἐθεώρησαν ἀλλήλους, ἐκπλαγέντες ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ ταύτῃ μεταβολῇ.

— Ναί, ἐπανελάθεν ὁ νέος μειδιῶν μειδίαμα ἀλγεινότατον, ναί... σᾶς ἐννοῶ!... ἀπορεῖτε, διότι με βλέπετε τοσοῦτον μεταβληθέντα!... ἀλλ' ἐνῶ σεῖς ἐδέεσθε... αὐτὴ μοὶ ὁμίλησε!... εἶπε νὰ ἔχω ἐλπίδα, διότι μίαν ἡμέραν θὰ ἐνωθῶμεν ἐκεῖ ἐπάνω... Τοῦτο μ' ἔκαμε νὰ ἡσυχάσω...

Ὁ ποιητής καὶ ὁ μοναχὸς ἀνεσκήρτησαν.

Ἄλλ' αὐτός, ἐμβαθύνας εἰς τὰς σκέψεις τῶν:

— Ὅχι, φίλοι μου... ὅχι, τοῖς εἶπε,

δὲν ἔχασα τὸ λογικόν μου . . . Πηγαίνετε λοιπόν, ἀγαπητοί μου φίλοι, νὰ ἐτοιμάσετε τὴν κλίνην τῆς Ζολάνδης μου . . . 'Αλλ' εἰπέ μοι, Μαλκράφτ...

— Φίλε μου;...

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν θάψωμεν ἐδῶ, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κήπου, ὅπου διήλθον τὰ πρῶτα τῆς ζωῆς μου ἔτη, ὅπου μοὶ ὠρίσθη αἰωνίαν ἀγάπην . . . πλησίον τῆς οἰκίας ταύτης, ὅπου ἀπέθανεν;

— Διατί ὄχι; ἀγαπητέ μου 'Ολιβιέρ.

— 'Ω! ἰδοὺ τί με καθιστᾷ εὐτυχῆ, Μαλκράφτ. Θὰ ἦτο τόσῳ δύσκολον νὰ πηγαίνω εἰς τὸ κοιμητήριον διὰ νὰ τὴν βλέπω . . . 'Εδῶ θὰ εἶνε εὐκολον...

'Ο Ζεβὰν ἐπνίγετο εἰς τὰ δάκρυα.

— 'Εμπρός! εἶπεν εἰς τὸν Μαλκράφτ, ἃς ὑπάγωμεν.

— Ναί . . . πηγαίνετε, φίλοι μου . . . πηγαίνετε νὰ ἐκπληρώσετε τὸ τελευταῖον καὶ ἱερὸν τοῦτο καθήκον . . . ἐγὼ περιμένω ἐδῶ . . . ὅταν τελειώσετε . . . με εἰδοποιεῖτε.

'Ο Ζεβὰν καὶ ὁ Μαλκράφτ διηυθύνοντο πρὸς τὴν θύραν, ὅτε ὁ 'Ολιβιέρ, ἀναγκαιστίας αὐτοῦ, ἐρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ζεβὰν.

'Ο Ζεβὰν περπιετοῦσατο αὐτὸν καὶ οἱ δύο φίλοι ἡσπάζεσθαι ἀδελφικῶς.

— Πήγαίνε τώρα, εἶπεν ὁ 'Ολιβιέρ... πήγαίνε. 'Αλλ' εἰπέ μοι, Ζεβὰν, δὲν εἶνε ἀληθές ὅτι αὐριον θὰ τὴν θάψωμεν;

— Ναί, ἐπανελάθεν ὁ Ζεβὰν.

Καὶ ὠρμησεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου εἰς ἄκρον συγκεκινημένος.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ Ζεβὰν καὶ ὁ Μαλκράφτ ἐνησχολήθησαν εἰς τὸ θλιβερόν αὐτῶν ἔργον.

'Η οἰκία ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας λοφίσκου τινός, ἐνώπιον δ' αὐτῆς ἐξετείνετο ὁ κήπος.

Οἱ δύο φίλοι ἐξέλεξαν μέρος τι σκιερὸν, ὅπως ἀνορύξωσι τὸν τάφον τῆς Ζολάνδης.

Περὶ τὴν ἐσπέραν εἶχον τελειώσει τὸ ἔργον των καὶ ἐπανήλθον πρὸς τὸν 'Ολιβιέρ.

— 'Ετελείωσεν; ἡρώτησεν αὐτούς.

— Ναί.

Τότε ἃς προσευχηθῶμεν.

Καὶ οἱ τρεῖς φίλοι ἐγονυπέτησαν.

Οὕτω παρῆλθεν ὁλόκληρος ἡ νύξ.

Μόλις δὲ ὑπέφωσκεν ἡ ἡώς, ὁ Μαλκράφτ ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ 'Ολιβιέρ.

'Ο νέος ἀνεσκίρτησεν.

— Εἶνε ὥρα; ἡρώτησε τὸν μοναχόν.

— Ναί, τέκνον μου.

— 'Εμπρός! . . . Μαριάννα!

'Η γραῖα ὑπηρέτης ἐνεφανίσθη.

— 'Ετοίμασον τὸ δυστυχὲς αὐτὸ πτωμα, Μαριάννα . . . Ὑπάρχουσιν ἀρκετὰ ἄνθη εἰς τὸν κήπον, Ζεβὰν;

— Βεβαιότατα.

— Τότε ἔλθετε νὰ συλλέξωμεν τὸν νυμφικόν τῆς στέφανον . . .

Οἱ τρεῖς φίλοι ἐξῆλθον τοῦ δωματίου. Μετὰ τινα δὲ λεπτὰ σωρὸς ἀνθέων ἡγαίετο ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ χαίνοντος τάφου.

Εἴτα δὲ ὁ 'Ολιβιέρ, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωματίον τῆς θανούσης, ἐναπέθηκε μακρὸν

φίλημα ἐπὶ τῶν πεπηγόντων χειλέων τῆς Ζολάνδης, ἔλαβε τὸν νεκρὸν αὐτῆς εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Μαλκράφτ καὶ τοῦ Ζεβὰν, μετέφερον αὐτὸν εἰς τὸν κήπον.

'Ο μοναχὸς ἤρξατο ἀναγινώσκων τὰς ἐπικηδεῖους εὐχάς.

Μετὰ τὸ πέρασ αὐτῶν, ὁ 'Ολιβιέρ, ἡσθάνθη ἀπερίγραπτον φρικίαν.

— Θάρρος, ἀδελφέ μου, θάρρος! ἐπιθύρυσεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ ὁ Ζεβὰν.

'Ο μοναχὸς ἔρριψε τρεῖς χοῦν ἐπὶ τοῦ σοροῦ τῆς Ζολάνδης, κατατεθειμένου ἤδη ἐντὸς τοῦ τάφου, προφέρων τό: «Γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει», ἐνῶ ὁ 'Ολιβιέρ, συγκεκινημένος μέχρι δακρύων καὶ τρέμων, ἀπέτεινε αὐτῇ τὸ ὑστατον χαῖρε.

— Κοιμοῦ, Ζολάνδη μου, κοιμοῦ ἐν εἰρήνῃ, ἐν κόλποις 'Αβραὰμ καὶ 'Ισαὰκ! . . . Ταύτην τὴν νύκτα ὠρίσθη ἐπὶ τοῦ νεκροῦ σου ὄρκον φοβερόν καὶ θὰ τηρήσω αὐτόν . . .

— 'Αναπαύου ἐν εἰρήνῃ! εἶπεν ὁ μοναχός.

— 'Αμήν! ἀπήντησαν οἱ φίλοι.

Μετ' ὀλίγον τὰ πάντα ἦσαν τετελεσμένα.

'Ο Μαλκράφτ καὶ ὁ Ζεβὰν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν τὸν 'Ολιβιέρ, σχεδὸν ἀναίσθητον.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ 'Ολιβιέρ, δὲν ἐπρόφερεν οὐδὲ λέξιν.

Πρὸς τὸ ἐσπέραν ὁ Μαλκράφτ εἶπεν αὐτῷ:

— 'Ανάγκη, φίλε μου, νὰ ἐπανεέλθω εἰς τὴν μονήν.

— Πῶς; μ' ἐγκαταλείπεις, Μαλκράφτ;

— Μεθαύριον θὰ ἐπιστρέψω. Οἱ νόμοι μας εἶνε πολὺ αὐστηροὶ καὶ ὅσω καλὸς καὶ ἂν ᾖ ὁ ἡγούμενος, πιθάνον . . .

— Ὑπαγε, φίλε μου, ἀλλὰ μὴ λείψης νὰ ἐπανεέλθῃς μεθαύριον . . . 'Εχω νὰ σοι ὁμιλήσω.

— 'Εχε πεποιθήσιν εἰς τὸν λόγον μου, 'Ολιβιέρ.

Καί, ἀφοῦ ἔθλιψε τρυφερῶς τὰς χεῖρας τῶν δύο νέων, ὁ Μαλκράφτ ἀνεχώρησε κατηφῆς καὶ περίλυπος.

Μετὰ δύο ὥρας ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ Αὐδουίνου, ὅστις ἔτρεξε μόνος ν' ἀνοίξῃ αὐτήν.

— Καλέ, εἰς τέττιαν ὥραν τῆς νυκτός περπατεῖς ἀκόμη, ἀδελφέ μου; ἀνέκραξεν ὁ ἐνάρετος κάπηλος.

— Ναί . . . ἀδελφέ μου.

— Θεέ μου! πῶς εἶσαι ἔτσι ὠχρός;

— Καλὰ τώρα! . . . εἶπεν ἀποτόμως ὁ Μαλκράφτ . . . Σοὺ ἔφερα τὰ ἐνδύματά σου, ὅπως εἶχον συμφωνίαν.

— 'Ε! . . . εὐχαριστήθης, πανοσιώτατε;

— 'Αλλοῖμονον! εἶπε στενάξας ὁ μοναχός, ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησε . . .

— Λυποῦμαι πολὺ, ἀδελφέ μου . . .

— Τώρα, τέκνον μου, ὁδήγησέ με εἰς τὸ δωματίόν μου διὰ νὰ εἰμπορέσω ν' ἀναπαυθῶ ὀλίγας ὥρας πρὶν ἐπιστρέψω εἰς τὸ κελλίον μου . . . διότι εἶμαι κατακουρασμένος.

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ μοναχοῦ

ὁ Αὐδουίνος ἔμεινεν ἀκίνητος, θεωρῶν αὐτὸν τεταραγμένον.

— Λοιπόν, ἐπανελάθεν ὁ Μαλκράφτ, δὲν ἤκουσες; 'Η πρέπει νὰ ζητήσω ἀλλοῦ κατοικίαν;

'Ο ξενοδόχος ἐσκίρτησεν.

— 'Ο Θεὸς φυλάξοι! ἀδελφέ μου, εἶπε συγκεκινημένος. 'Αλλά . . .

— 'Αλλά;

— Ἐρεῖς ὅτι εἶμαι πολὺ πομετικός . . .

— Λοιπόν;

— Εἶνε ἐδῶ μέσα . . . εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου . . . αὐτὴν τὴν στιγμήν . . . ἕνας πτωχὸς ἀνθρωπος, ὁ ὅποιος εἶνε, νομίζω, εἰς τὰ τελευταῖα καὶ ὁ ὅποιος πρὸ ὀλίγου ἐζήτηε πνευματικόν . . .

— Καὶ θέλεις νὰ ὑπάγω ἐγὼ, δὲν εἶνε ἀληθές;

— 'Ω! ἄγιε ἀνθρώπε! ἀνέκραξεν ὁ ξενοδόχος πάντοτε συγκεκινημένος, πῶς ξέρεις νὰ διαβάξῃς εἰς τὰ βῆθη τῆς καρδιάς!

— Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ δυστυχής;

— 'Εκεῖ ἐξῶ . . . εἰς τὴν αὐλήν . . . ὑποκάτω εἰς ἕνα παράπηγμα ξύλινον . . .

'Ο Μαλκράφτ παρετήρησε μετὰ βλέμματος ἐπιπληκτικοῦ καὶ αὐστηροῦ τὸν Αὐδουίνον, ὅστις πάραυτα ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς ἐρυθρίασας.

— 'Εκεῖ κάτω, εἶπες; . . . εἰς ἐκεῖνο τὸ παράπηγμα; . . . ἕνα ἀσθενῆ; . . . ἕνα ψυχorraγοῦντα ἴσως; . . . 'Α! κύρ Αὐδουίνε, ἰδοὺ μία ἀξιοκατάκριτος πράξις . . . ἡ ὁποία δὲν θὰ σβυσθῇ ποτὲ ἀπὸ τὰ βιβλία 'Εκείνου ἐκεῖ ὑψηλά! . . .

— 'Αλλά, ἐπιθύρυσεν ὁ ἀτυχὲς κάπηλος, δὲν ἤμουν ἐδῶ ὅταν . . .

— Καλὰ, καλὰ . . . 'Οδήγησέ με πλησίον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

'Ο Καπελούζος, κατειλημμένος ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ, ἔκειτο στενάζων γοερῶς ἐπὶ τινος ἐλεεινῆς ἐξ ἀχύρου στρωμνῆς.

Μόλις ἰδὼν τὸν Μαλκράφτ, ὅστις ἔφερεν εἰς ἐτὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ Αὐδουίνου, ὁ δῆμιος ἠγέρθη μετ' ἀγωνίας.

— 'Εζήτησα πνευματικόν καὶ ὄχι στρατιώτην, εἶπε πρὸς τὸν Αὐδουίνον διὰ φωνῆς τρεμούσης.

— 'Αλλά . . . εἶνε ὁποῦ . . . ὁ κύριος οὗτος . . . εἶνε τὸ ἴδιον, ἐπιθύρυσεν ὁ Αὐδουίνος τεταραγμένος.

'Ο Μαλκράφτ ἐξηκόντισεν ἄγριον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ξενοδόχου, ὅστις πάραυτα ἔσπευσε ν' ἀποσυρθῇ, γνωρίζων ἐκ πείρας τὴν ἀξίαν τῶν βλεμμάτων τοῦ ἀρχαίου ἀρχηγοῦ του καὶ μαντεύων κάλλιστα τοὺς διαλογισμούς του.

'Επεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΙΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— 'Εκατὸν ἀγγόνα δι' ἑκατὸν 'Ανδραγαυούς! προσέθετο ὁ βασιλεὺς.

· 'Ο Σχικὸς δὲν ἠδύνατο νὰ μένῃ ἄφωνος ἐν τῇ καθολικῇ μνίᾳ, ἀλλὰ, ξιφουλκήσας